

Arbuștii cu fruct de tip bacă

Arbuști fructiferi deosebiți

Hibridul zmeur-mur

Acest hibrid (*Rubus fruticosus* x *Rubus idaeus*) s-a obținut prin încrușarea zmeurului cu murul. Cercetătorii au sperat că rezultatul va fi un fruct asemănător cu al murului, care să nu se desprindă de receptacul (ca zmeura), fiind mai puțin perisabil la transport. Din păcate, aceste dorințe nu s-au materializat și nici gustul nu s-a dovedit a fi unul deosebit. Totuși, fructele mari se recoltă mult mai ușor și se pretează bine la industrializare. Există și alți hibrizi rezultați în urma încrușării zmeur-mur: boysenberry, loganberry, youngberry. Aceste ciudătenii nu sunt prea întâlnite la noi.

după inițialele denumirii nemetești (*Johannisbeere* + *Stachelbeere*).

Tufa are o creștere vîguroasă, iar mărimea și aroma fructelor este ca o punte de trecere între ambii părinti. Fructele rămân pe tufă chiar și la coacerea deplină, dar pielea lor se crapă uneori la baza pedunculu lui. Din acest motiv fructele proaspete nu se pot valorifica, însă au o mare căutare pentru grădinile mici, deoarece sunt foarte bune pentru prelucrare.

Afinul de munte

Alături de afinul negru și cel cu fructe mari (cranberry), afinul de munte (*Vaccinium vitis-idaea*) este un al treilea mem-

bru important al genului *Vaccinium*. Își are originea în Europa și este o specie rară, protejată de lege. Crește spontan pe solurile acide ale mlăștinilor și pădurilor, la o altitudine de 2.500 m. Încă nu a fost introdus în cultură, și cu siguranță că nici pe vitor nu va fi (este cultivat doar în puține locuri). Din acest punct de vedere, afinul american cu fructe mari are șansă sporite, posibilitățile de valorificare fiind aceleiași, dar el are ca avantaj mărimea fructelor. Afinul de munte are pretenții ridicate față de sol, tufele îmbătrânește destul de repede (se degarnesc), iar recoltarea fructelor este mult mai complicată. Este considerat ca fruct tradițional în Europa de Est și de Nord.

Hibridul coacăz-agris

Un rezultat de succes al încrucișării unor specii din aceeași familie este Josta (*Ribes nigrigrolaria*). Acesta s-a obținut prin încrușarea coacăzului negru cu agrisuș sau cu o specie sălbatică de *Ribes*. Denumirea populară i-a fost dată

Cireșele de pământ

Planta cu denumirea științifică *Physalis peruviana* este cunoscută sub mai multe variante: păpălău, agris peruvian, cireșe de pământ, cireșe ananas, cătină încașă. Fructele sale se găsesc în supermarket-uri și în piețe. Este o plantă anuală și se asemănă foarte mult cu ruda sa apropiată, dar necomestibilă: lampionul chinezesc (*Physalis alkekengi*). Fructele acestuia din urmă sunt acoperite cu un înveliș protector pergamentos de culoare vișinie și atâtăna pe tulpi ca niște mici lămpioane. Fructele portocalii, rotunjite, de mărimea cireșelor, protejate de un înveliș uscat, reprezintă partea comestibilă a cireșelor de pământ. Gustul diferă în funcție de stadiul de coacere, poate fi dulce sau ușor acrisor. Datorită aspectului unic și foarte plăcut, este cultivat și ca plantă decorativă. Se consumă în stare proaspătă sau sub formă de sirop, gem, compot.

Murul arctic

Murul arctic (*Rubus phoenicolasius*), înrudit cu zmeurul și

murul, este o plantă a grădinilor mici (familiale), fiind folosit de asemenea și în amenajările peisajere. Își are originea în Asia de Est și a fost introdus în cultură încă din a doua jumătate a secolului XIX. Se diferențiază prin prezența perisorilor pe toate părțile plantei și a picăturilor lipicioase și licioase emise de aceștia. Fructele se asemănă cu ale zmeurului, dar sunt mult mai mici și ușor acrisoare.

Mutațiile

Există soiuri de căpșuni lipsite de pigmentii de culoare roșie. Acestea s-au obținut prin mutații. Deoarece fructele nu conțin coloranți, care dau culoare la coacere, acestea rămân albe sau galbui. Au aspectul unor căpșuni necoapte, motiv pentru care nu sunt consumate de păsări. Există și soiuri de zmeur fără pigment. Murul fără țepi este, de asemenea, un rezultat al mutațiilor.

Arbuști fructiferi deosebiți

Cultivarea arbustilor fructiferi

Sfat practic
Înainte de plantare se umectează bine rădăcinile plantelor pentru câteva minute.

După plantare, pământul se tasează bine cu mâna sau, în cazul plantelor mai mari, prin călcare. Se umectează bine solul din jurul plantei în aşa fel încât și rădăcinile adventive să fie în contact cu pământul, pentru a nu se uscă.

Afinul negru de talie înălță înrădăcină nează la suprafață

Plantarea arbustilor acoperitori de talie mică (pitici)

Arbustii fructiferi acoperitori se aşază într-un singur plan pe suprafaţa de plantare. Solul rămas între plante se mulțește, pentru a impiedica dezvoltarea excesivă a buruienilor.

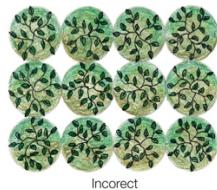
După plantare

Uneori, imediat după plantare se aplică câteva tăieri de formare: se îndepărtează ramurile îmbătrânite, bolhave, rânte, uscate și se dă o formă tufei. În jurul arbustului se sădesc plante acoperitoare de sol sau se mulțește solul pentru a evita uscarea pământului. Astfel, între două udări sau două ploi se păstrează o umi-

Plantarea arbustilor acoperitori de talie mică (pitici)

Dacă mulciul este împrăștiat pe întreaga suprafață înainte de plantare, se reduce mult timpul de lucru. La plantare se are în vedere ca rădăcina să ajungă în sol nu doar în stratul de mulci.

ditate constantă și de durată în sol, iar prin degradarea mulciului se obține treptat un humus de calitate, care elaborează substanțe organice folositoare. Afinul negru de talie înălță care înrădăcină nează superficial preferă mulcirea. Pentru a proteja căpșunile de impactul cu solul, murdărie și putrefare, se recomandă așezarea unui pat de pale între stoloni.

Plantele acoperitoare de sol se aşază în formă triunghiulară, pentru a acoperi mai rapid și mai eficientă a suprafeței date

Lucrările de întreținere și îngrijire

Lucrările de întreținere și îngrijire

stanțele nutritive trebuie să fie înlocuite pe cale artificială. Fertilizarea se va face înainte de apariția primei simptome care să indice carentă.

Cele mai importante elemente nutritive

Cele mai importante elemente nutritive folosite de plante din sol sunt: azotul (N), fosforul (P), potasiul (K), calciul (Ca), magneziul (Mg) și sulful (S).

Azotul

Din punct de vedere botanic este elementul component decisiv în formarea clorofilei, a albuminei. Carentă este sem-

nalată prin îngăbenirea frunzelor bătrâne (cloroză) și slabă dezvoltare a întregii plante. Îngrășăminte organice (guano-ul de grăjd, compostul) conțin cantități mari de azot, ușor de asimilat.

După primul îngheț, verigile crescute pe lăstari se tăie căt mai aproape de nivelul solului

Mulcirea cu folie neagră a căpușnului previne îmburzarea și combatemul de putrezire a fructelor

